

at det er Firmaer eller Handelshuse. Først forbyder man dem ikke at bruge deres eget Navn, medens de ere ubethdelige; men naar de blive bethdelige, forbyder man dem det; man siger: der er en Mand, der allerede hedder Jens — hvad man nu vil — og derfor skal Du nu forandre dit Navn, da Du hedder ligesaadan. Om der ogsaa i dette Tilfælde skulde opstaae et enkelt Firma, der kunde give Anledning til Forvirring eller Misforstaaelse, vil denne Ulempe dog ikke være noget at regne imod den, som det foranlediger at forbyde en Mand at handle under sit eget Navn. „Firma“ bruges kun om egentlige Handelshuse; saalænge Forretningen kun er lille, har Vedkommende ikke noget Firma, men kun et Navn, og jeg troer, at det bør han beholde eengang for alle. Jeg er derimod enig med den ærede sidste Taler i, at det vilde være forunderligt, om der skulde være nogen Betænkelighed ved at lægge disse Sager ind under den vordende Sø- og Handelsret. Det er virkelig en slet Compliment at vise Retten, om man ikke kunde betro den en saa simpel Forretning som den, der er forbunden med disse Anmeldelser osv., der hverken udfordre nogen juridisk eller mercantil Dygtighed. Jeg vil ikke dermed sige, at den ærede Minister skulde være nogen Mistillid til, at denne ikke ogsaa skulde findes der; jeg kan kun ikke begribe, at der skulde være nogen grundet Indvending imod at vedtage dette Forslag.

S. M. Petersen: Saavel i Lovforslagets Titel som et Par Steder i dets Text forekommer Ordet per procura. Jeg skulde tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om det ikke var muligt at finde et mere dansk Ord, som kunde betegne, hvad man hermed mener. Jeg kan nok nogenlunde forstaae, hvad der menes dermed, og naar man vil læse §§ 8 og 9 igjennem med Oftertanke, vil det ikke være saa vanskeligt at forstaae det; men det forekommer mig dog at være usseligt, naar man seer hen til de Bestræbelser, vi i dette Thing have gjort i andre lignende Tilfælde, at finde et Ord, som var mere bekendt og mere dansk end netop per procura. Jeg har

ikke fundet mig foranlediget til at stille Endringsforslag i denne Henseende, men skal henstille til det ærede Udvalg, om det ikke er muligt til næste Behandling at faae dette Ord forandret paa en hensigtsvarende Maade. I § 4 sidste Punktum tales om, at i Tilfælde af Dødsfald kan Voet eller Arvingerne tage Bestemmelse om Firmaets Fortsættelse saavel som ogsaa andre Bestemmelser. Det forekommer mig ikke heldigt at sætte, at „Voet“ kan tage Bestemmelser, da Voet jo dog er en Gjenstand, som ikke kan tage nogen saadan. Der maa formodentlig være meent den eller de, der behandle eller bestyre Voet, hvilket ogsaa synes bekræftet af de Ord, der følge efter „eller Arvingerne“. „Voet“ kan efter min Mening ikke tage nogen Beslutning, og da Meningen vel, som sagt, maa være den, at det er dem, der behandle Voet, forekommer det mig at være nok saa heldigt at skrive dette i Loven. Ogsaa denne Bemærkning skal jeg tillade mig at henstille til det ærede Udvalgs Overveielse.

Sad: Jeg skal blot mod den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage) der stillrede os det saa forsvækkeligt, hvorledes vi plundrede en ulykkelig Mand for hans Navn, tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvad jeg tidligere har fremført, at det ikke alene er Mindretallet, men han selv og alle dem, som have haft med denne Lov at bestille, der gjøre det Samme, naar det ikke er een Mand, men 2 Mænd. Saasnart det ikke er Peder Hansen, men Peder Hansen og Peder Jensen, gjør Flextallet sig sthyldigt i det Samme. Alle have stillet dette sidste Forslag, og Mindretallet dertil føiet sin Udvidelse, af samme Grunde, nemlig for at undgaae Forvirring, for at sikke mod Chicane og imod den Enkeltes Misbrug, der vilde benytte sig af en tilfældig Censlyd med et bekendt og krediteret Navn til gjennem en mulig Forpørling at erholde en Tillid, som ikke er Inyttet til hans eget personlige Navn. Jeg troer derfor godt, at den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage) kan, uden at være inconsequent, gaae med Mindretallet ogsaa i denne Sag.